

[Statsministeren.]

nødvendig. Jeg mener for det første, at den er retfærdig, og det har jeg begrundet. Den nærmere retfærdighed må fremgå af selve skatteforslaget, som det tager nogen tid at udarbejde. Jeg mener også, den er nødvendig. Jeg tror, det er rigtigt — hr. Niels Westerby fremhævede det stærkest — at det vil være godt, hvis vi i denne situation kan styrke statens finanser. Vi får desuden en vis merudgift til støtte for landbruget — det er ikke ment på den måde, at specielt de borgere, der skal betale denne ekstraskat, skal finansiere landbruget, men det understreger nødvendigheden af en styrkelse af de danske finanser.

Hr. Poul Møller argumenterer for sit standpunkt og siger, at dette med at devaluere er langt alvorligere end spørgsmålet om nogle hundrede millioner kroner mere eller mindre i indtægt. Er det ikke lidt for flot? Jeg har ikke noget imod et principielt synspunkt, det er altid velkomment; men er det ikke lidt for flot? Det er da ikke ligegyldigt for det danske samfund, om vi i kraft af en britisk devaluering, som vi er uden skyld i, påføres et tab på adskillige hundrede millioner kroner — over en halv milliard kroner, måske 600 mill. kr. Det er heller ikke ligegyldigt, hvordan dette tab fordeles blandt de danske borgere. Det er ikke ligegyldigt for industrien, om vi handler sådan, at dens konkurrenceevne ikke bliver forringet i kraft af devalueringsvilkårene. Det er ikke ligegyldigt for beskæftigelsen. Det er ikke ligegyldigt for fiskeriet — og vi kunne nævne alle de andre erhverv. Selvfølgelig er stabile kurser det bedste. Der vil ikke være noget parti i denne sal, der ikke ville ønske at fastholde stabile kurser så langt, det overhovedet er muligt. Der er ingen i denne sal, der, hvis England ikke havde devalueret, ville have tænkt på at forelå en devaluering. Heller ikke de partier, der vel står landbruget nærmest, tror jeg ville foreslå en selvstændig dansk devaluering. Jeg tror, vi alle er enige i, at det er bedst

at fastholde kurserne. Men når der uden egen skyld påføres os så store økonomiske forskydninger udefra, som der her er tale om, må vi varetage danske interesser, danske erhvervsinteresser og danske beskæftigelsesinteresser.

For sparere er der naturligvis et problem. Det er der ved enhver prisstigning. Men nu må man jo ikke gøre sparere så forskrækkede, at de helt opgiver at spare. En devaluering af den størrelsesorden, vi ser os nødsaget til at gennemføre som følge af den britiske devaluering, vil vel medføre en prisstigning på godt 2 pct. Det er det, der er tabet for de sparere, der har pengene stående i banker og sparekasser og i obligationer. Det er ikke devalueringsprocenten, der er det afgørende. Jeg tror, at dette vil blive forstået og erkendt.

Hr. Poul Møller mente, at der var en modsigelse imellem det, finansministeren i dag har skrevet i en kronik i et københavnsk dagblad, og så at vi har foretaget denne devaluering. En sådan modsætning er der ikke. Det er rigtigt, som finansministeren har skrevet, at vi venter, at konjunkturerne vil bedre sig, vi håber også, de vil gøre det i løbet af 1968. Men vi har hele tiden sagt: vi er skeptiske med hensyn til, hvor hurtigt det sker. Vi ved det ikke. Det, vi ved, er, at der i alle de lande, hvor denne konjunkturmæssige afmatning har sat ind, vil være stærke kræfter, der vil holde igen på en fornyet opgang, fordi man ønsker at holde den økonomiske balance. Derfor kan det være, at den nok kommer i det kommende år, som vi forventer det, men med en vis langsomhed. Af den grund er det ikke ligegyldigt, hvad der sker i mellemtiden, og i mellemtiden er der bl. a. kommet en britisk devaluering med øjeblikkelig virkning. Det er den, vi har taget standpunkt til.

Hr. Poul Møller spurgte, om regeringens 13 punkts program nu skulle lægges til side. Det skal det ikke. Det skal fortsat være i virksomhed. Jeg erkender, at det kan være, at hele det erhvervsmæssige klima vil ændre sig så meget, at nogle af punkterne må tages